

Zid i fotografije kraja, poezija, Rijeka, 1989. (d:p:k:m: elektroničko izdanje, 2008)

marke na tvom pismu

marke na tvom pismu
već su toliko šarene i
uzbudljive i da ne
znam za tvoju ozbiljnost
svaki izučeni zglobov
poruke, potražio bih
trag tvoje sline na
poleđini, ali ti znaš–
znam, svu dovoljnost i
zasitnost tvoga budućega
crvenog jezička među
mojim zubima pa
me tako i na daljini
spašavaš od tuđih ruku,
bilo kakve prijenosne
zaraze, opasne bolesti

jogging

i dok se tako spuštaš
u mrak, znaš li kako
bestjelesni duhovi prate
tvoju borbu, krvna zrnca,
smrtnost,
sjede kao navijači i
grickaju sjeme, sve dok
ne čuje tvoj nadosnmljeni
štrapac, ili kad ga
nema, bez nabačene lopte,
kvrcnu se i uzdahnu,
jebiga, kakva pustoš

jedan dobar ručak negdje na otoku

fotografija

ljetu je i ništa nam o jeseni i
ne govori, rekao bih u sitosti
nad stolom hrane da nisam jednostavno
muškarac s ribom u rukama,
lagano nadražen, naježen, dok
za mene otkidaš komad po komad
zaljubljenosti,
šuma morja, šum mora, siesta,
sve ostaje nepoznato i mi nismo
više sposobni određivati vrste:
to nije znanstvena fikcija, roman,
ženu pored sebe ne zoveš sestrom,
zadovoljstvo zadovoljstvom,
opaljeni i crni

fotografija

o kraju objeda, tvom prelasku na
drugu stranu stola, stolnjacima
i prolivenom vinu, mrljama,
ništa ne govori crno-bijela tehnika,
codac emulzija, laboratorijska komora,
i ne znamo da li je bolje da se
sačuva, zaboravi ili pamti
fotografija

mirogoj

na blagom mirogojskom usponu govorim ženi uz mene kako je jesen kako je jesen kako je jesen i blago zadihani stižemo prema vrhu. Ljepota je u budućem toplom krevetu, kuhanom vinu, tijelu, dio se toga spajanja odvija već u našim koracima i riječima, ali kao što postoji sjena sjećanja ili napuštanje i odlazak, tako je s lijeve strane moga oka ušćuvana slika puhača stakla u bolničkom dvorištu, koji se odmaraju i puše pored radoznalih plućnih bolesnika u šarenim pidžamama

liturgija

večer tu pada da bi
on sa štapom prekinuo
sječu drva i noćne kokoši
otkrile svoje staro mjesto,
večer tu pada jer
crni je kruh dobar kruh
u rukama one koja je pre-
selila u san i tako prezrela
svaku politiku u kojoj ne
može ustati iz mrtvih njezin
čovjek,
večer tu pada da bi
je starac zatvorio u dvije
baterije,
večer tu pada jer
jednom ga je jedna žena na
zimskoj željezničkoj postaji
proglasila Isusom ranjenih
nogu i najljepšim muškarcem,
večer tu pada da bi
na miholje zaklali zadnju
kokoš i starca, sad već
sveca, ponudili najboljim
komadom batka

kako onda pisati pjesme

Vinku Šimiću

ta slika svetog Jurja i
zelene aždaje pod kopljem,
zagledani oči u oči,
to je nepomičnost na koju smo
stali, *kamen zaglavni*,
djetinjstvo,
to su ljudi koji čuče, ka-
tolici u Bosni, na Andama,
tetovirana koža, križ,
ljudi koji se vole, znaju,
puše, piju vodu od ruke do
ruke, nepomični ljudi
srpanj, ljudi prosinac, *škrinja*
zavjetna,
slika je to objave, hašiš,
otkrivena Amerika, Kolumbo,
noge u vodi, perina i san,
to su kukci nemoćni pred
zelenom nemani u nama, pad
bez spasa, poraz što se hrani
našom slezenom, našim
riječima,
snaga koja otječe ispod koplja,
u rijeku, u bezdan,
kraj

obitelj

grožđe je u našim rukama
kao stol prepun kostiju,
pripitomljen vepar,
stric ubijen, židovsko
groblje, grad u Njemačkoj
adresiran nepravilno,
grožđe je u našim rukama
kao brat u bolnici, uljudnost
koja se topi, nedjeljaotac,
kućni duh (svetac) s nožem
u rukama,
pada li grijeh na djecu vašu?
grožđe je u našim rukama,
i više to nije san o obilju,
već samo
riječi, riječi, riječi

kocka leda

Odmah iza prve riječne okuke smještena je hladnjača. Mrtva, betonska građevina, ispred čije pozadine plove tamne mrlje radnika kao meta ispred pažljive mušice puške. Dio izlaza njezina skladišta ispunja golema, koso utvrđena željezna konstrukcija. Niz nju se ispuštaju viškovi, otpaci, ostaci hrptenjače, crijeva, rasporednih trbušina.

Ribari se rado okupljaju na njezinu kraju, zamočeni u govna čekaju: bijele gliste, zmije, štakori, krv, postaju dobri mamci ribama. Promatrač s mosta – nenavikao, neoprezan, slučajan – zgrozi se ugledavši plutajuću kravlju, konjsku, volovsku glavu, pomisli zagledajući lešine, da nije ljudska.

Zimi se na željezničkoj kosini zbog hladnoće zadržavaju smrznute gromade, kocke leda. Ostaci mesa, koji bi trebali klizati niz kosinu, odbijaju se tada o ledeno podnožje, crvene ga, onda padaju u zaleđen rukavac. Vonj trulih komada dopire i na drugu stranu rijeke. Tako obojena kocka podsjeća na nesretno izgublenu dječju igračku.

Sunce koje najavljuje zelen proljeća pokreće smrzotine. Gromada otopljena dna lagano zaklizi prema kraju, prema rijeci. Škrip je jedva čujan. Sleti, bućne, sleti, bućne. Ubrzo, i ne dodirnuvši dno, kocka leda krenu nošena vodenom maticom, izroni-zaroni, bljesne njezina čelava ledena lubanja, a potom se sklonjena pred prvim brodovima, kućama, bezglasno preda svom početku, svojoj vodi.

gost

Što je biblijska priča?

Među okupljenom rodbinom sjedi gost. Zapravo slučajan poznanik iz bolnice, ujaka, koji je bolestan ostao i dalje tamo ležati. Dolutali je mutavac bez ikoga svoga živog. I mrtvog. Otac ubio majku, oca odnijela voda, muca ko škripa s dosadna zastarjela obiteljskog gramofona.

Rodbina sjedi, priča, jede, sređuju se poslovi i računi. Načičkane dječje glave svijetle oko ekrana, zalijeću se njihove oči na osrebrene kukce. Zuj kutije, glas govornika.

Krate se sjene i zraci nepomičnosti. Maketa jednog mlina, žrvanj i šum protekle vode u prsima. Prošli, svi mrtvi u tijelima. Stari se, osakaćuje godinama. Podočnjaci, proteze, zubala. Trbusi. Žuč.

Gost pije i maše na odlasku ko starim odbačenim brodskim zastavama. Namješten mu je krevet i donesena čista posteljina. Spušta se noć, ljudi se ljube i polako razilaze svojim kućama. Gost nema gdje stići. Ugašeni su zadnji jezičci razgovora i samo svijetli iznad stola s hranom. Iz čaše blago hlapi nedopijen alkohol. Živi su ustali od stola i odvezli autima svoje mrtve. Umorna žena odlazi spavati. Domaćin će prije toga obići gosta dva-tri puta i ostaviti mu čašu vode pokraj uzglavlja.

Stvarno, što je danas biblijska priča?

osjećam kako poezija

osjećam kako poezija
pronalazi svoju svjetlost
i eksploziju, ali i koliko
to nije uopće dovoljno
bez razumne količine mraka
i mrtvih,
osjećam kako poezija
mora biti zaokružena i
laka, elza elastična, ali
i koliko je to malo bez
umorne žene pred javnom
kućom,
osjećam kako poezija
konačno, može za sebe usisati
prst riječi, stvoriti joj
bez naše volje domaći pravi,
životinjski log, ali znam
kako zna ubrzo sve to sveto
ispljunuti nama u lice,
ugušiti u rijeci svoju štenad,
odreći se vlastite maternice i
svega onog što smo do tog trenutka
bili samo mi

čitajući godinu dana stare novine

čitajući godinu dana stare novine
otkrivam list-po-list kako me,
ali, u mom trbušnom krtičnjaku kopni
sol moje patnje, koprca se zamka
zimskom lososu,
čitajući godinu dana stare novine
otkrivam list-po-list kako me,
ali, naišao sam na svoj snijeg i
na svoj trag/strah, obliznuo
jezikom oči na stranici moga izbav-
ljenja, stranici/smrti, stranici/
rečenici
čitajući godinu dana stare novine
otkrivam list-po-list kako me,
ali, redaktori su otkrili tvrdnju:
volim zagreb kad u njemu pada snijeg
i pretvorili u sumnju: što je povijest
kad u zagrebu pada snijeg
čitajući godinu dana stare novine
otkrivam list-po-list kako me,
ali, dugo me nije bilo, zaljubio sam
se u svetu ženu i njeno DALEKO PISMO,
otkrivam list-po-list list-po-list
kako bih mrtav hladan smio napisati
“čitajući godinu dana stare novine”

hopla

*Jest, nikad ne bjeh spram ljubavi hladan
Villon: Oporuka*

1. zemlja je dolje, nebo gore, hopla!
što bi o tom rekli?
tako laju preživjele špedicije uz
auto-cestu, debeli šoferi, barbe,
Turci, redikuli, ubojica na
mračnu mjestu.
2. zemlja je dolje, nebo gore, hopla!
što bi o tom rekla tvoja majka?
susjed je mesar, ženine noge su u
zraku, on ima riđe dlake, zlatan
zub i nož u ruci, ona ima snijeg
za raku.
3. zemlja je dolje, nebo gore, hopla!
što bi o tom reko tvoj otac?
mrtav čovjek pokriven žutim farom,
crn na kišnom asfaltu leži,
siva cerada sad je njegov kraljevski
plašt i zlatni trn.
4. zemlja je dolje, nebo gore, hopla!
što bi o tom rekla tvoja sestra?
vrba je na deset koraka, vrba je zbilja
tužna, odveli su druge ljude
dok sam uplakan spavala, dobro je da si
otvorio ružna vrata.
5. zemlja je dolje, nebo gore, hopla!
što bi o tom rekli?
imenica glagol prijedlog imenica
glagol prijedlog zarez uzvik hopla?
mene nije strah mene nije strah
mene prošlo je

gospodin jacobson napušta hrvatsku

Gospodin Jacobson napušta
Hrvatsku. Odlazi mrk i ljut.
Kakva obala. Ljudi. Mrak.
Tek naučili sricati jezik /
ZNAK, majstori, rublje, ob-
laci, kiša i već napuštaju
taj sretni funkcionalni, ah.
brak.

Pada drveće. Pada drvo po dr-
vo. ZNAK po ZNAK.

Gospodin Jacobson napušta
Hrvatsku. Odlazi mrk i ljut.
Slam niger crni ovan puše
niz brdo u svinut Rog, s
broda gospodin maše pa nek'
vas spasi sam gospod Bog.

svi hrvati u port lincolnu pecaju ribu

svi hrvati u port
linkolnu pecaju ribu
pola ekvatora niže
jedna žena ulazi u
vlastitu sliku i sjeda,
prozor je otvoren
i
dan je, strpljiva je
presjedila samoću
i
sada sluša orgulje
ovce, njezin nos
vrti doseljenički still
shots, velika boća
Korčula kotrlja se,
jedan traper navlač
i hlače i na trenutak ne
razumije ništa

ausgang/tijelo pjesme

dok tako pijan pokušavam ključem pronaći bravu
dok tako pijan pokušavam ključem pronaći bravu
dok tako pijan pokušavam ključem pronaći bravu
dok tako pijan pokušavam ključem pronaći bravu
dok tako pijan pokušavam ključem pronaći bravu
stršljen straha, mmmmmucanje
poraza